

« Οι μονόλογοι απ' τη Γάζα»

Κοζάνη 17-10-2010

Τα παιδιά του πολέμου μιλούν... Εμείς ακούμε;

“Γάζα, η ζεστή αγκαλιά και η πυρά της κόλασης”. Η μαρτυρία ενός παιδιού μόλις 13 ετών ηχεί τρομακτική στ’ αυτιά μας. Το ίδιο παιδί θα διερωτηθεί αργότερα, το πώς γίνεται ενώ όλοι να κοιμούνται, αυτό να ζει στην Κόλαση. Τι βαριές λέξεις ειπωμένες απ’ το στόμα ενός δεκάχρονου παιδιού...

Τριάντα δύο μονόλογοι, τριάντα δύο μαρτυρίες παιδιών. Παιδιών που εγκατέλειψαν την καθημερινή τους ζωή και γνώρισαν στην πιο ευαίσθητη ηλικία της ζωής τους, τη φρίκη του πολέμου. Παιδιών, που είδαν αγαπημένα πρόσωπα να χάνονται στις φλόγες του πολέμου, παιδιών που γνώρισαν τον ίδιο το θάνατο, πριν καν καλά γνωρίσουν τη ζωή.

Τα παιδιά που έζησαν από κοντά τον πόλεμο της Γάζας, εξοικειώθηκαν με τη βία του. Φρίκη, προκαλεί η φωτογραφία αμερικανικού περιοδικού, που εικονίζει δύο παιδιά στη Γάζα, όχι μεγαλύτερα των 10 ετών, να κραδαίνουν ξύλινα όπλα, έχοντας βάλει ένα τρίτο στη μέση. Τα παιδιά αυτά έχασαν την ελπίδα τους στους μεγάλους, όταν τους είδαν να κρύβονται, στους πολιτικούς, όταν τους είδαν να μένουν άπραγοι, πολλές φορές, στον ίδιο τους τον εαυτό, όταν δεν αντέδρασαν όπως θα ήθελαν. Σε λίγες ημέρες, είδαν όλον τους τον κόσμο να καταρρέει. Η ζωή τους χωρίστηκε σε δύο κομμάτια: πριν τον πόλεμο, κι όταν ήλθε ο πόλεμος.

Κι ωστόσο, τα παιδιά αυτά δεν έπαψαν να ονειρεύονται. Κι ίσως και γι’ αυτό θα έπρεπε να χαρακτηριστούν ήρωες. Και το πιο συγκινητικό, τα όνειρά τους έχουν ως στόχο να καλυτερεύσουν την κατάσταση στη Γάζα.

“Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω δημοσιογράφος ή δικηγόρος ή πρωθυπουργός. Δημοσιογράφος, για να μπορέσω να φωτογραφήσω την ομορφιά και την απλότητα της Γάζας, επειδή την αγαπώ. [...] Δικηγόρος, για να μπορέσω να υπερασπιστώ όλους τους στερημένους και κακοποιημένους ανθρώπους αυτής της πόλης. Γιατί δε μ’ αρέσει να βλέπω τους ανθρώπους να υποφέρουν. Πρωθυπουργός θα ήθελα να γίνω για να επιβάλω νόμους και τάξη σ’ αυτή την πόλη· γιατί αυτά είναι η αρχή της όποιας λύσης...”

Τημαά (έτος γέννησης 1997)

“Στη Γάζα και με τη Γάζα θα εκπληρώσω τα όνειρά μου.”

Ριχάμ (έτος γέννησης 1996)

“Ονειρεύομαι”, μια λέξη που την έχουμε συνηθίσει. Πόσο όμως μπορεί να ονειρεύεται ένα παιδί που γνώρισε τη φρίκη του πολέμου; Και μέχρι που φθάνουν τα όνειρά του;

Η φωνή των παιδιών σπάει κάθε σύνορο και φθάνει παντού.

Κοζάνη, 17 Οκτωβρίου 2010

Αίθουσα “Φίλιππος”

Είκοσι παιδιά από Γυμνάσια και Λύκεια της περιοχής μας, υπό την καθοδήγηση της κ. Γ. Γκουτζιαμάνη, φιλόλογου του 1^{ου} ΓΕΛ, ακούσαμε τη φωνή αυτών των παιδιών και την ίδια τους την αγωνία ν’ ακουστούν. Σκύψαμε δίπλα τους και τους αφήσαμε να μας μιλήσουν. Αναλάβαμε, να μεταφέρουμε τη φωνή τους, και το καταφέραμε. Το φιλοθεάμων κοινό της Κοζάνης, για άλλη μια φορά χαιρέτησε την πρωτοβουλία αυτή των μαθητών, με αποτέλεσμα η αίθουσα “Φίλιππος” να είναι κατάμεστη.

Ήταν όπως είναι φυσικό δύσκολο, ακόμα και να πλησιάσει κάποιος έστω και στο ελάχιστο αυτό που απέδωσε το παιδί που αφηγήθηκε τη φρίκη που βίωσε, την αγωνία, τον πόνο, που ριζώθηκαν βαθιά μέσα του.

Ο λόγος των παιδιών της Γάζας παρουσιάστηκε μοναδικά στη σκηνή, μέσω θεατρικής πράξης, η οποία απέδωσε ακριβώς αυτό, την αγωνία των παιδιών ν' ακουστούν.

Ανάμεικτα συναισθήματα μας κατέκλεισαν όταν ακούσαμε για πρώτη φορά τους μονόλογους απ' τη Γάζα. Από τη μια, νοιώσαμε οίκτο για τα παιδιά εκείνα, που μπροστά στα μάτια τους γκρεμίστηκαν τα

πάντα. Από την άλλη, μείναμε άφωνοι, όταν ακούσαμε τα παιδιά αυτά να νοιάζονται για το πώς θα πεθάνουν, παρά για το πώς θα ζήσουν.

Η ζωή σήμερα βρίσκεται αλλού. Έχουμε λησμονήσει πράγματα και καταστάσεις, τις οποίες τα παιδιά εκείνα μας θύμισαν μέσα απ' το λόγο τους. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε πως μέσα απ' τα παιδιά της Γάζας μάθαμε να εκτιμούμε και το πιο απλό για εμάς: το να μπορούμε να περπατούμε στο δρόμο σίγουροι, χωρίς το φόβο του θανάτου.

Είναι τόσα πολλά αυτά που μας δίδαξαν οι ήρωες αυτοί, γιατί περί ηρώων

πρόκειται, που το λιγότερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε ήταν το να μεταφέρουμε το λόγο τους στην πόλη μας.

Εκ της θεατρικής ομάδος
Μάριος – Κυπαρίσσης Μώρος

Στην Κοζάνη την Κυριακή 17-10-10 στην αίθουσα «Φίλιππος» πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση «Οι μονόλογοι απ' τη Γάζα». 20 μαθητές από 7 σχολεία της πόλης μετέφεραν μέσα από τη δραματοποιημένη αφήγηση, τη φωνή 32 παιδιών από τη Γάζα, που έζησαν την εισβολή του Ισραήλ το Δεκέμβριο του 2008.

Το κοινό της πόλης τίμησε δεόντως την παράσταση και μέσα σε μια κατανυκτική ατμόσφαιρα απάντησε στο ερώτημα της αφίσας

μας: *Τα παιδιά του πολέμου μιλούν – εμείς ακούμε;* Αυτή η θετική ενέργεια ενώθηκε με κείνην που έστειλαν άνθρωποι απ' όλον τον κόσμο.

Έτσι για πρώτη φορά ακούστηκε σ' αυτή την εμβέλεια η αλήθεια των παιδιών και ο έξω κόσμος δημιουργεί ένα ρεύμα που αντιμάχεται τη βία και ασκεί πίεση για αποκατάσταση του δικαίου. Οι εκδηλώσεις συνεχίζονται και θα κορυφωθούν στις 29 Νοεμβρίου, παγκόσμια ημέρα συμπαράστασης στον Παλαιστινιακό λαό. Ευχαριστώ πολύ όλους όσους στήριξαν την προσπάθεια και όλα τα παιδιά για την εξαιρετική συνεργασία και το επίσης εξαιρετικό αποτέλεσμα.

Η υπεύθυνη καθηγήτρια
Γκουτζιαμάνη Γιάννα